BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 17 december 1996 *

I mål T-164/96 R,

Moccia Irme SpA, bolag bildat enligt italiensk rätt, Neapel, företrätt av advokaterna Emilio Cappelli, Paolo De Caterini och Andrea Bandini, Rom, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Charles Turk, 13b, avenue Guillaume,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiska rådgivarna Paul F. Nemitz och Laura Pignataro, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdda av Massimo Moretto, procuratore legale, Venedig, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

svarande,

angående en ansökan enligt artikel 39 i EKSG-fördraget om att förstainstansrättens ordförande skall förordna om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut KOM(96)2385 slutlig av den 30 juli 1996 och däri avsedda rättsakter och förordna att kommissionen skall uppmana de italienska myndigheterna att, till dess förstainstansrättens beslut föreligger i saken, inställa utbetalningen av stöd till nedläggning enligt lagdekret nr 396 av den 20 juni 1994, som ändrats till lag nr 481 av den 3 augusti 1994, och i andra hand att kommissionen skall ta upp stödet till förnyad prövning i ett kontradiktoriskt förfarande med svarandebolaget,

meddelar

* Rättegångsspråk: italienska.

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

1 Enligt artikel 4 c i EKSG-fördraget är subventioner eller statliga stödåtgärder som beviljats av staterna, oavsett i vilken form det sker, oförenliga med den gemensamma marknaden för kol och stål och följaktligen förbjudna inom gemenskapen. Om det visar sig nödvändigt för att förverkliga någon av de i artikel 2—4 angivna målsättningarna för gemenskapen, kan kommissionen enligt artikel 95 första och andra stycket tillåta subventioner eller stödåtgärder som beviljats av medlemsstaterna till stålindustrin genom ett beslut som fattas med rådets enhälliga samtycke. Från denna utgångspunkt fattade kommissionen beslut nr 3855/91/EKSG av den 27 november 1991 om gemenskapsregler för stöd till stålindustrin (EGT nr L 362, s. 57), mer känt som "det femte beslutet om stöd till stålindustrin".

2 Enligt artikel 1.1 i ovannämnda beslut får allt "stöd till stålindustrin, vare sig det är selektivt eller generellt, som finansierats av medlemsstaterna eller regionala eller lokala myndigheter eller genom statliga medel ... oavsett form betraktas som gemenskapsstöd och därmed förenligt med en väl fungerande gemensam marknad endast om det uppfyller kraven i artikel 2—5". I artikel 1.3 preciseras att stödet i

fråga "får ges endast efter det att de förfaranden som föreskrivs i artikel 6 har tillämpats och får inte utgå efter den 31 december 1996". Vad gäller stöd till nedläggningar föreskrivs i artikel 4.2 andra strecksatsen att

"stöd till stålföretag som för gott upphör med produktion av järn-och stålprodukter som omfattas av Parisfördraget kan anses vara förenligt med en väl fungerande gemensam marknad under förutsättning att företaget i fråga

...

fortlöpande har producerat järn-och stålprodukter som omfattas av Parisfördraget fram till den dag då stödet anmäldes".

3 För att möjliggöra en effektiv kontroll av ifrågavarande bestämmelsers tillämpning föreskrivs i artikel 6.1 att kommissionen skall underrättas i så god tid att den hinner yttra sig i ärendet om alla planer att bevilja eller förändra stöd av de slag som avses i artikel 2—5. I artikel 6.4 föreskrivs: "Om kommissionen efter att ha givit berörda parter tillfälle att yttra sig finner att stöd i ett visst fall är oförenligt med bestämmelserna i föreliggande beslut, skall den underrätta medlemsstaten i fråga om sitt beslut. Kommissionen skall fatta det beslutet högst tre månader efter det att den har erhållit den information som krävs för att bedöma det föreslagna stödet." I artikel 6.6 preciseras slutligen att varje enskilt fall av stöd som beviljas av det slag som avses i artiklarna 4 och 5 skall anmälas till kommissionen i enlighet med det förfarande som föreskrivs i punkt 1.

4 I februari 1994 anmälde den italienska regeringen lagdekret nr 103 av den 14 februari 1994 om skyndsamma åtgärder för att verkställa omstruktureringsplanen inom stålsektorn till kommissionen i enlighet med artikel 6.1 i beslut nr 3855/91.

Till följd av att dekretet inte ändrades till lag upprepades dekretet genom lagdekret nr 234 av den 14 april 1994 och ånyo genom lagdekret nr 396 av den 20 juni 1994, som slutligen ändrades till lag nr 481 av den 3 augusti 1994. I artikel 1 tredje stycket i lag nr 481/94 preciseras att "ansökningarna om beviljande av stöd ... skall inges till ministeriet för industri, handel och hantverk — generaldirektoratet för industriell produktion — senast den 30 juli 1994" ... i de fall "anläggningarna skall förstöras senast den 31 mars 1995 och stödet utbetalas ... senast den 31 december 1996".

5 I augusti 1994 anmälde de italienska myndigheterna tillämpningsbestämmelserna för lag nr 481 i form av dekret från ministern (dekret från ministern för industri, handel och hantverk nr 683 av den 12 oktober 1994). Enligt artikel 1 första stycket i dekret nr 683 måste berörda företag för att åtnjuta stöd i enlighet med artikel 1 i lag nr 481 av 1994 uppfylla bland andra följande villkor:

"c) förstöra de anläggningar som är föremål för stimulans senast den 31 mars 1995, samt

...

e) fram till dagen för antagande av lagdekret nr 103 av den 14 februari 1994, upprepat den 14 april 1994 genom lagdekret nr 234, upprepat den 20 juni 1994 genom lagdekret nr 396, ändrat till lag nr 481 av den 3 augusti 1994, fortlöpande ha genomfört en produktion som intygas av ett sakkunnigutlåtande från en expert inom området som är inskriven i registret över sakkunniga som är utnämnda av underrätten (tribunale) i den domsaga där bolaget har sitt säte."

6 Efter att ha konstaterat att lag nr 481/94 och dekret från ministern nr 683 är förenliga med beslut nr 3855/91 (och särskilt med bestämmelserna i artikel 4) genom beslut av den 12 december 1994 tillät kommissionen stödet i fråga, dock att stödet i det konkreta fallet kunde beviljas endast efter anmälan. Vad gäller villkoret i artikel 4.2 andra strecksatsen i beslut nr 3855/91 om "fortlöpande produktion" av stålprodukter som omfattas av EKSG-fördraget anförde kommissionen, med stöd av de upplysningar som de italienska myndigheterna lämnat, att villkoret i fråga skulle anses uppfyllt ifall det berörda företaget "under år 1993 och fram till dess lagdekret nr 103 från februari 1994 anmäldes till kommissionen hade varit i produktion åtminstone i ett skift per dag, dvs. åtminstone åtta timmar per dag, fem dagar i veckan" (se skrivelse av den 12 december 1994 till den italienska regeringen från kommissionsledamoten för konkurrens, Karel van Miert, s. 3, andra stycket, andra strecksatsen, bilaga 8 till talan). Kommissionen preciserade även att de italienska myndigheterna hade möjlighet att "med stöd av objektiva kriterier visa att ett företag, även om det inte faller inom området för ovannämnda kriterium, fortlöpande hade tillverkat stålprodukter som omfattas av EKSG-fördraget" och bekräftade därmed att sagda kriterium endast skulle betraktas som ett exempel.

7 På grund av vad som föreskrivs i lag nr 481/94 och i tillämpningsdekret nr 683 ansökte Moccia Irme SpA tillsammans med andra stålföretag som omfattas av EKSG-fördraget och som har anläggningar i Italien om tillstånd att erhålla stöd för definitiv nedläggning av anläggningarna för stålproduktion.

8 I skrivelser av den 15 december 1995 och den 2 februari 1996 underrättade kommissionen de italienska myndigheterna om beslutet att inleda ett förfarande i enlighet med artikel 6.4 i beslut nr 3855/91 beträffande enskilda fall av stödåtgärder som vederbörligen anmälts i enlighet med artikel 6.6 i samma beslut. I förevarande fall kunde inte de berörda företagen, fastän de uppfyllde de andra villkor som anges uttömmande i artikel 4, sägas ha "fortlöpande producerat" järn-och stålprodukter som omfattas av EKSG-fördraget fram till dagen då stödåtgärden anmäldes (dvs. i

februari 1994) i enlighet med artikel 4.2 andra strecksatsen i beslut nr 3855/91. Sökanden hade inte haft någon produktion under referensperioden (se kommissionens beslut KOM(93)2385 slutligt av den 30 juli 1996 första kapitlet, s. 3, slutet av tredje stycket).

9 I skrivelse av den 31 januari 1996 framlade den italienska regeringen sina synpunkter beträffande inledandet av förfarandet. Den begränsade sig för övrigt till att ge förklaringar som hänförde sig till avsaknaden av fortlöpande produktion i stället för att med stöd av objektiva kriterier visa att företagen i fråga fortlöpande hade producerat järn-och stålprodukter som omfattas av EKSG-fördraget under referensperioden och bekräftade därmed underförstått att villkoret i fråga inte kunde sägas vara uppfyllt i de förevarande fallen.

10 I beslut av den 30 juli 1996 beslöt sedan kommissionen att förklara de statliga stödåtgärder som planerats av Italien till förmån för bland andra sökanden oförenliga med den gemensamma marknaden för stål med stöd av artikel 4 c i EKSG-fördraget.

11 Den frist för att förstöra anläggningarna som i artikel 1 tredje stycket i lag nr 481/94 och artikel 1 första stycket c i dekret nr 683 har fastställts till den 31 mars 1995 förlängdes till den 31 december 1995, och därefter till den 29 februari 1996 genom lagdekret nr 547 av den 23 december 1995, sedan till den 30 april 1996 genom lagdekret nr 78 av den 26 februari 1996, sedan till den 30 juni 1996 genom lagdekret nr 214 av den 26 april 1996, och slutligen bestämdes den slutgiltigt till den 30 september 1996 genom lagdekret nr 542 av den 23 oktober 1996, dock att sista betalningsdag för stödet förblev den 31 december 1996 som föreskrivet i lag nr 481. Artikel 3 fjärde stycket i lagdekret nr 542 av den 23 oktober 1996 lyder:

"Den frist till den 31 mars 1995 som fastställts i artikel 1 tredje stycket i lagdekret nr 396 av den 20 juni 1994, som ändrats genom lag nr 481 av den 3 augusti 1994,

och som redan förlängts till den 30 juni 1996, förlängs ytterligare till den 30 september 1996. De företag som fortfarande är föremål för föregående anmälan till Europeiska unionens kommission måste i vilket fall som helst avbryta sin produktion när de mottar dekretet om beviljande av de stödåtgärder som anges i artikel 1 andra stycket i lagdekret nr 396 från 1994, dock att andra förpliktelser som föreskrivits av kommissionen liksom fristen den 31 december 1996 då förfarandena för beviljande av stödåtgärderna skall avslutas förblir oförändrade."

12 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 19 oktober 1996 yrkade sökanden att kommissionens beslut KOM(96)2385 slutligt av den 30 juli 1996 skulle ogiltigförklaras samt att rättsakter som avses däri eller är förbundna därmed inte skall tillämpas.

13 Genom en separat handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 29 november 1996 ansökte sökanden om interimistiska åtgärder i enlighet med artikel 39 i EKSG-fördraget och begärde att förstainstansrättens ordförande efter att ha hört parterna skulle besluta om uppskov med verkställighet av det överklagade beslutet samt däri avsedda rättsakter och besluta att kommissionen skulle uppmana de italienska myndigheterna att fram till dess rättens beslut i saken förelåg utbetala det stöd till nedläggning som föreskrivs i lag nr 481/94, och i andra hand att kommissionen själv skulle ta upp stödet till förnyad prövning i ett kontradiktoriskt förfarande med sökandebolaget.

14 Kommissionen har yttrat sig skriftligen i en handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 december 1996.

15 Parterna har muntligen utvecklat grunderna för sin talan den 11 december 1996.

Rättsfrågan

16 Enligt bestämmelserna i artikel 39 andra och tredje stycket i EKSG-fördraget och artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1) i dess lydelse enligt rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21), enligt rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT nr L 66, s. 29) och enligt rådets beslut 95/1/EKSG, EG, Euratom av den 1 januari 1995 (EGT nr L 1, s. 1) i förening kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, förordna om uppskov med verkställigheten av den överklagade rättsakten eller förordna om andra nödvändiga interimistiska åtgärder.

17 Enligt artikel 104.1 i förstainstansrättens rättegångsregler kan en ansökan om uppskov med verkställighet prövas endast om sökanden har väckt talan om prövning av rättsakten vid rätten. Enligt artikel 104.2 skall en ansökan om interimistiska åtgärder enligt artikel 39 andra och tredje stycket i EKSG-fördraget ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden framstår som berättigad. De begärda åtgärderna skall vara interimistiska på så sätt att de inte påverkar avgörandet i sak (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 29 november 1996 i mål T-179/96 R, Antonissen mot rådet och kommissionen, REG s. II-1641, punkt 19).

18 I förevarande fall yrkar sökanden att förstainstansrättens ordförande skall

— besluta om uppskov med verkställigheten av det överklagade beslutet och däri avsedda rättsakter,

— förordna att kommissionen skall uppmana de italienska myndigheterna att uppskjuta utbetalningen av det statliga stödet till nedläggning av stålföretag enligt lag nr 481/94 till dess rättens beslut föreligger i saken,

— i andra hand förordna att kommissionen skall ta upp det stöd som skall beviljas sökanden till förnyad prövning.

19 Det kan således konstateras att förevarande talan syftar till att förstainstansrätten skall besluta om vissa interimistiska åtgärder i enlighet med artikel 39 andra och tredje stycket i EKSG-fördraget och att sökanden anser dessa åtgärder nödvändiga med hänsyn till de omständigheter han åberopar.

20 För att kunna uttala sig om denna talan måste man framför allt uppehålla sig vid sökandens intresse av att få till stånd begärda interimistiska åtgärder.

Om intresset av begärda interimistiska åtgärder

Parternas argument

21 Sökanden har anfört att bolagets intresse av att få till stånd begärda interimistiska åtgärder står att finna i den särskilda situation i vilken bolaget hamnat till följd av kommissionens beslut av den 30 juli 1996 att inte tillåta att stöd beviljas för nedläggning i enlighet med lag nr 481/94. I denna lag i dess lydelse efter komplettering genom lagdekret nr 542/96 bestäms en sista dag för att förstöra anläggningarna, för närvarande den 30 september 1996, och en sista dag för utbetalning av stödet, den 31 december 1996, vilken är densamma som den som föreskrivs med allmän giltighet i artikel 1.3 i det femte beslutet om stöd till stålindustrin. Emellertid hindrar kommissionens negativa beslut Moccia Irme, under den tid målet är anhängigt vid förstainstansrätten, från att välja mellan att erhålla stöd för nedläggning och att sälja anläggningarna till tredje man och åsamkar därigenom bolaget en skada — ”omöjlighet att välja” — som är allvarlig och irreparabel. Efter utgången av de två ovannämnda tidsfristerna skulle nämligen inte sökanden längre kunna åtnjuta

stödet för nedläggningen, och det enda alternativet skulle vara att sälja ut anläggningarna till ett pris som är lägre än de anbud som lämnades när det fortfarande fanns möjlighet till statligt stöd. Ett eventuellt bifall till talan i huvudmålet skulle således riskera att inte alls gynna Moccia Irme, som skulle få ett adekvat rättsligt skydd endast genom att få till stånd de interimistiska åtgärder som begärs i förevarande talan.

22 I synnerhet skulle intresset av att uppnå att förstainstansrättens ordförande förordnar att kommissionen skall uppmana de italienska myndigheterna att uppskjuta utbetalningen av stöd till nedläggning i enlighet med lag nr 481/84 ligga i det faktum att det finns risk för att de ekonomiska resurser som avsatts på nationell nivå för att underlätta att stålanläggningar läggs ned "slutgiltigt fördelas mellan de andra företag som har sökt stöd" med det resultatet att Moccia Irme utestängs från all ekonomisk stimulans och tvingas att sälja ut produktionsanläggningarna till eventuella köpare som kan komma att "fritt bestämma inköpspriset". Ett interimistiskt avgörande som innebar "ett provisoriskt uppskov med hela stimulanssystemet för nedläggning av verksamhet" som den italienska regeringen skapat skulle göra det möjligt för kommissionen, de italienska myndigheterna och Moccia Irme att "förbereda och genomföra lösningar som kan tillgodose alla berördas intressen".

23 Kommissionen anser att sökanden inte har företett något bevis för det påstådda intresset av att få till stånd begärda interimistiska åtgärder. Risken för skada för Moccia Irme är nämligen endast potentiell, och i vilket fall som helst skulle den "bestå uteslutande i en förmögenhetsskada" som skulle kunna ersättas i fall förstahandsyrkandet bifalls genom "vanlig skadeståndstalan". Dessutom kan det anses att den omständighet som ligger till grund för ansökan om interimistiska åtgärder inte längre är för handen, eftersom sista dag för anläggningarnas förstörelse — den 30 september 1996 — redan har varit: det skulle inte på något sätt gagna sökanden

att få till stånd begärda åtgärder, då han inte skulle kunna åtnjuta det statliga stödet, eftersom den rättsliga möjligheten att uppfylla villkoret — anläggningarnas förstörelse — som är förutsättning för utbetalning av stödet inte längre finns.

24 Vad gäller begäran om uppskov med utbetalningen av stödet enligt lag nr 481/94 har kommissionen anfört att denna interimistiska åtgärd skulle vara onödig och överdriven. Det onödiga skulle bestå i det faktum att sökanden "i väntan på ett slutgiltigt avgörande av talan i huvudmålet skulle kunna ansöka hos de behöriga italienska myndigheterna om en åtgärd som är ägnad att avsätta en viss del av de medel som avsatts för finansiering av stödet till nedläggning, eller rentav uppskjuta hela förfarandet med beviljande av stöd". Det kan enligt kommissionen heller inte uteslutas, enligt kommissionen, att ytterligare medel avsätts för år 1997 för finansiering av slutgiltig nedläggning av stålanläggningar. Inför sista giltighetsdagen för det femte beslutet om stöd till stålindustrin, den 31 december 1996, "har kommissionen nämligen redan framlagt ett förslag som skall ersätta det tidigare beslutet", medan på det nationella planet lag nr 550 av den 28 september 1995 (den s. k. legge finanziaria [budgeten] för år 1996) föreskriver att 100 miljarder lire skall avsättas för år 1997 som bidrag till den särskilda roterande fonden för teknologisk förnyelse för att genomföra omstruktureringsplanen för stålsektorn. Den begärda åtgärdens överdrivna karaktär härrör från de praktiska följder ett bifall skulle få. En sådan åtgärd skulle nämligen hindra "den italienska regeringen från att betala ut stöd till alla företag, även till dem för vilka stödet har ansetts tillåtligt", vilket skulle leda till allvarliga överträdelser av rättigheterna för dem som i enlighet med nationella bestämmelser redan har förstört sina anläggningar.

25 Kommissionen har slutligen anfört att en interimistisk åtgärd bestående i att förordna att denna skall uppmana de italienska myndigheterna att uppskjuta utbetalningen av stödet för nedläggning till dess rättens beslut föreligger i saken uppenbarligen skulle överskrida den behörighet den har inom EKSG: s tillämpningsområde, vilken anges i det femte beslutet om stöd till stålindustrin, medan en interimistisk åtgärd som syftar till att uppnå att förfarandet om prövning

av stödet som skall beviljas Moccia Irme återupptas skulle få "samma verkan som talan i huvudmålet avser att uppnå och skulle föregripa beslutet i den materiella frågan".

Förstainstansrättens bedömning av det påstådda behovet av skyndsamhet

26 Enligt fast rättspraxis måste det när interimistiska åtgärder skall beviljas bedömas huruvida den som ansökt om dem har visat att han har intresse av att åtgärderna vidtas (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 19 maj 1989 i mål T-107/89 R, Caturla-Poch mot Europaparlamentet (Rec. 1989, s. 1357). Detta krav är särskilt uppenbart när det ansöks om att en negativ handling skall uppskjutas. Man bör i sådana fall utröna vilken nytta det kan ha att bifalla ansökan om åtgärd (se i detta hänseende beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande av den 8 oktober 1993 i mål T-507/93 R, Branco mot revisionsrätten (Rec. 1993, s. II-1013).

27 Frågan måste därför ställas huruvida de interimistiska åtgärder som Moccia Irme begärt verkligen kan vara till någon nytta för sökanden.

28 Den första interimistiska åtgärd som begärts består i uppskov med verkställigheten av det överklagade beslutet enligt artikel 39 andra stycket i EKSG-fördraget. I detta hänseende bör observeras att det överklagade beslutet är av negativ karaktär och att ett eventuellt uppskov med verkställigheten av det inte skulle ha någon betydelse för sökanden. För att stödet skall kunna utbetalas är det nämligen i vilket fall som helst nödvändigt med ett positivt beslut från kommissionen i enlighet med artikel 6.4 i det femte beslutet om stöd till stålindustrin, och om ett sådant beslut inte finns är förbudet mot subventioner och stödåtgärder i artikel 4 c i EKSG-fördraget tillämpligt. Ett bifall till åtgärden i fråga, även beträffande däri avsedda rättsakter, till exempel det femte beslutet om stöd till stålindustrin, skulle således

inte vara till någon nytta för sökanden, eftersom risken för skadan som sökanden fruktar inte skulle elimineras. "Omöjligheten att välja" mellan stöd till nedläggning och försäljning av anläggningarna skulle nämligen kvarstå, eftersom den italienska regeringen inte kan utbetala det stöd som beviljats sökanden utan ett positivt beslut om tillstånd från kommissionen.

29 Andrahandsyrkandet, att kommissionen skall ta upp stödet till förnyad prövning, är inget annat än en omformulering av yrkandet om uppskov med verkställigheten av det överklagade beslutet. Genom detta vill man uttryckligen få till stånd vad som i förstahandsyrkandet endast är underförstått, dvs. att kommissionen eventuellt ändrar uppfattning vad gäller att tillåta stödet till Moccia Irme. En sådan möjlighet förefaller helt teoretisk, eftersom upptagandet av stödet till förnyad prövning enligt artikel 6 i det femte beslutet om stöd till stålindustrin, även om ett provisoriskt beslut fattades därom, inte nödvändigtvis skulle leda till att kommissionen antog det positiva beslut som är det enda som kan göra det möjligt att den italienska regeringen betalar ut stödet till sökanden. Dessutom skulle, som kommissionen rätteligen har påpekat, en sådan åtgärd inte vara av interimistisk karaktär, eftersom den skulle ha samma verkan som de åtgärder som avses med yrkandet i huvudmålet och skulle föregripa beslutet i sakfrågan (se senast beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 29 november 1996 i mål T-179/96 R, Antonissen mot rådet och kommissionen, REG s. II-1641, punkterna 29 och 30). Enligt artikel 34 första stycket i EKSG-fördraget är kommissionen skyldig att ompröva fallet och vidta de åtgärder som krävs för verkställigheten av beslutet endast i fall av möjlig ogiltigförklaring av det överklagade beslutet.

30 Vad gäller yrkandet att det skall förordnas att kommissionen uppmanar de italienska myndigheterna att uppskjuta utbetalningen av stödet till nedläggning, skulle ett eventuellt bifall härtill endast vara av skenbar nytta. Ett uppskov med utbetalningen skulle nämligen förorsaka att situationen frystes utan att sökanden skulle få någon fördel därav. Ett "tillfälligt uppskov med hela stimulanssystemet för nedläggning av verksamhet" skulle helt klart hindra att de ekonomiska resurserna "slutligen fördelades bland de andra företag som ansökt om stöd", men genom

uppskovet skulle inte fristen den 31 december 1996 kunna undvikas. När denna utgått — som föreskrivet i artikel 1.3 i det femte beslutet om stöd till stålindustrin — kan inte längre stödet utbetalas vare sig till de företag som har kommissionens tillstånd att erhålla dem eller till sökanden, som inte skulle erhålla någon fördel av den skada som skulle åsamkas de konkurrerande företagen vid uppskov med systemet. Dessutom förefaller inte ovannämnda bestämmelse i artikel 1 fjärde stycket i lagdekret nr 542/96, enligt vilken "de företag som fortfarande är föremål för förfarandet med anmälan i förväg till Europeiska unionens kommission i vilket fall som helst skall avbryta produktionen när de mottar dekretet om beviljande av bidrag enligt artikel 1 andra stycket i lagdekret nr 396 från år 1994, dock att andra fullgöranden som beslutats av kommissionen, liksom sista dag för avslutande av förfarandet med beviljande av bidragen, den 31 december 1996, förblir oförändrade" ha relevans i förevarande fall, eftersom "förfarandet med anmälan i förväg" redan avslutats genom kommissionens beslut av den 30 juli 1996 att inte tillåta stödet i fråga. I själva verket kan, som har kunnat konstateras vid förhandlingen den 11 december 1996, Moccia Irmes intressen bevakas även genom avsättande av resurser — 13 509 miljoner lire — som den italienska regeringen beviljat bolaget och som inte har utbetalats på grund av att kommissionen inte har gett sin tillåtelse. Om emellertid den begärda åtgärden skulle vidtas, skulle det vara utan verkan i detta avseende, eftersom vid räkenskapsårets slut det belopp som avsatts för sökanden, även om det kan omvandlas till passivt överskott, inte kan betalas ut efter den 31 december 1996, såvida inte en ny lagstiftning antas avseende finansiering av systemet med stöd till nedläggning. Ett bifall till yrkandet i fråga skulle således inte vara till någon nytta för sökanden, och dessutom skulle ett sådant innebära en åtgärd som uppenbart överskrider den behörighet som tillkommer kommissionen inom EKSG-fördragets tillämpningsområde, eftersom det skulle utmynna i att medlemsstaten ålades att inställa ett stödprogram som redan har erkänts som förenligt med fördraget (se beslut meddelat av förstainstansrättens ordförande den 21 oktober 1996 i mål T-107/96 R, Pantochim mot kommissionen, REG s. II-1361, punkt 36).

31 Av ovanstående framgår att de villkor som motiverar att interimistiska åtgärder beviljas inte är uppfyllda. Förevarande talan skall därför ogillas, utan att det är nödvändigt att pröva om de grunder och argument som sökanden har åberopat till stöd för att begärda interimistiska åtgärder skulle beviljas har fog för sig.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.

2) Beslut om rättegångskostnaderna kommer att meddelas senare.

Luxemburg den 17 december 1996

H. Jung

Justitiesekreterare

A. Saggio

Ordförande